

ΕΝΩΣΗ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΟΜΙΛΟΥ ΔΕΗ-ΚΗΕ
(Ε.ΤΕ. ΟΜΙΛΟΥ ΔΕΗ-ΚΗΕ)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ

60^ο ΕΚΛΟΓΟΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΟ
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
Ε.ΤΕ. ΟΜΙΛΟΥ ΔΕΗ-ΚΗΕ

ΑΘΗΝΑ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2025

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ: Κωνσταντίνος Τσίγαλος
ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ Ε.ΤΕ. Ομίλου ΔΕΗ-ΚΗΕ

Περιεχόμενα

1.Εισαγωγή	1
2 .Η Ακρίβεια στην Ελλάδα (2025)	3
3. Καμία ανοχή στη λεηλασία του εισοδήματός μας.....	3
4 .Η οικογένεια ασφυκτιά, χρειάζεται πραγματική στήριξη. Όχι Ευχολόγια	4
5 .Η Δικαιοσύνη στην Ελλάδα	5
6 . Η Ανεργία στη χώρα μας	6
7 .Μετασχηματισμός της Εργασίας.....	7
8. Αντεργατικοί νομοί, συνδικαλιστική δίωξη	9
9 .Εργατικά Ατυχήματα	11
10. Ενέργεια, Από κοινωνικό αγαθό σε χρηματιστηριακό προϊόν.	13
11. Η αποδόμηση του κοινωνικού διαλόγου και των συλλογικών συμβάσεων, είναι πολιτική επιλογή υπέρ των εργοδοτών.	14
12. Η πορεία, οι υποχρεώσεις και οι ευθύνες του Συνδικαλιστικού Κινήματος	15
13.Επίλογος	18

1.Εισαγωγή.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Βρισκόμαστε σήμερα, το 2025, σε μια περίοδο όπου η πραγματικότητα μάς προκαλεί ξανά να σταθούμε απέναντι στην αλήθεια χωρίς αυταπάτες. Οι αυξανόμενες κοινωνικές και οικονομικές πιέσεις, η στασιμότητα στους μισθούς, η ακρίβεια που ροκανίζει το εισόδημα, οι ιδιωτικοποιήσεις και η συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους διαμορφώνουν ένα τοπίο ασφυκτικό για την πλειοψηφία της κοινωνίας και ιδιαίτερα για τους εργαζόμενους.

Παρά τις κυβερνητικές διακηρύξεις περί "ανάπτυξης", η πραγματικότητα των αριθμών και της καθημερινότητας αποκαλύπτει άλλα:

- Το δημόσιο χρέος παραμένει στα ύψη, οι ιδιωτικοποιήσεις συνεχίζονται, εκποιώντας Εθνικό πλούτο,
- Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα παραμένουν οι χαμηλότερα αμειβόμενοι στην Ευρώπη, με τις περισσότερες ώρες εργασίας,
- Η αγοραστική δύναμη στην Ελλάδα καταλαμβάνει την προτελευταία θέση στην Ευρωπαϊκή Ένωση,
- Το ποσοστό ατόμων που διατρέχουν κίνδυνο φτώχειας και δεν μπορούν να αγοράσουν ένα κανονικό γεύμα στην Ελλάδα βρίσκεται στο 34,6%,
- Το 26,9% του πληθυσμού κινείται στα όρια της φτώχειας, ενώ βασικά αγαθά και υπηρεσίες μετατρέπονται σε πολυτέλεια,
- Ο κατώτατος μισθός των 880€ μικτά, δεν καλύπτει ούτε τα μισά από τα μηνιαία έξοδα μιας οικογένειας, ενώ το καλάθι του νοικοκυριού έχει αυξηθεί έως και 40% μέσα σε ένα χρόνο,
- Οι έμμεσοι φόροι και ο ΦΠΑ σε τρόφιμα και ενέργεια πλήττουν κυρίως τα χαμηλά και μεσαία στρώματα,
- Οι εργαζόμενοι πληρώνουν **υπερβολικά για στέγη, καύσιμα, τρόφιμα και βασικές υπηρεσίες**, με τιμές ευρωπαϊκές αλλά μισθούς βαλκανικούς.

Τα επίσημα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ και της Eurostat δείχνουν ότι η αγοραστική δύναμη των Ελλήνων έχει επιστρέψει στα επίπεδα του 2012. Είμαστε πλέον η χώρα με το ακριβότερο ψωμί και γάλα στην Ευρώπη (σε σχέση με τον μισθό) και τα υψηλότερα ποσοστά ενεργειακής φτώχειας.

Η ακρίβεια έχει καταστεί η νέα "κανονικότητα".

Η βίαιη και πρόχειρη απολιγνιτοποίηση δεν ήταν απλώς ενεργειακή επιλογή, αλλά κοινωνικό και παραγωγικό έγκλημα εις βάρος ολόκληρων περιοχών της χώρας, όπως η Δυτική Μακεδονία και η Μεγαλόπολη. Οι τοπικές οικονομίες που στηρίζονταν επί δεκαετίες στον λιγνίτη, με χιλιάδες άμεσες και έμμεσες θέσεις εργασίας, κατέρρευσαν εν μία νυκτί, χωρίς κανένα ουσιαστικό σχέδιο για ομαλή μετάβαση.

Αντί για "νέες επενδύσεις", αυτό που βιώνουν οι κάτοικοι είναι:

- **μαζική ανεργία,**
- **λουκέτα σε μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις,**
- **εσωτερική μετανάστευση νέων και οικογενειών προς μεγάλα αστικά κέντρα,**
- **διάλυση της κοινωνικής συνοχής και αποψίλωση του πληθυσμού.**

Οι πολυδιαφημισμένες "πράσινες επενδύσεις" παραμένουν υποσχέσεις σε χαρτιά, χωρίς ουσιαστική υλοποίηση, χωρίς θέσεις εργασίας, χωρίς αναπτυξιακή προοπτική.

Στην πραγματικότητα, η λεγόμενη "δίκαιη μετάβαση" αποδείχθηκε άδικη εγκατάλειψη. Ένα νέο τοπίο φτώχειας και ερήμωσης έχει ήδη διαμορφωθεί, μετατρέποντας άλλοτε ακμαίες περιοχές σε ζώνες δημογραφικής και οικονομικής κατάρρευσης. Η εσωτερική μετανάστευση επιστρέφει ως φαινόμενο δεκαετιών, καθώς χιλιάδες νέοι άνθρωποι αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις εστίες τους, αναζητώντας αλλού ένα αβέβαιο επαγγελματικό μέλλον. Οι δήμοι και οι τοπικές κοινωνίες σηκώνουν ένα βάρος που το κράτος επιμένει να αγνοεί, παρά τις υποσχέσεις για στήριξη.

Η ευρωπαϊκή και ελληνική οικονομία πληρώνουν ήδη το τίμημα της άκριτης και άναρχης αυτής πολιτικής:

- μείωση της βιομηχανικής παραγωγής,
- αποεπένδυση στην περιφέρεια,
- αποδιάρθρωση των εργασιακών δικαιωμάτων,
- εκτίναξη της ανεργίας σε κρίσιμους τομείς.

Οι πολεμικές συγκρούσεις σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή, λειτουργούν ως εργαλείο ανακατανομής ενεργειακής ισχύος. Αντί να χτίσει ενεργειακή αυτονομία, η Ευρώπη και κατ'επέκταση η Ελλάδα οδηγούνται σε ακραία εξάρτηση από εισαγόμενες πρώτες ύλες και ακριβές αγορές.

Η επιλογή να εγκαταλειφθεί ο εγχώριος ενεργειακός πλούτος χωρίς επαρκή σχεδιασμό:

- εκτόξευσε το ενεργειακό κόστος,
- μετέτρεψε τη χώρα σε εισαγωγέα εξάρτησης,
- κατέστησε τις κρίσιμες υποδομές ευάλωτες σε παγκόσμιες συγκρούσεις και χρηματιστηριακές αναταράξεις.

Η ενεργειακή στρατηγική αποτυγχάνει όχι μόνο οικονομικά αλλά και εθνικά, κοινωνικά, γεωπολιτικά.

Την ίδια στιγμή, το **δημογραφικό πρόβλημα** στη χώρα επιδεινώνεται με ταχύτατους ρυθμούς:

- Η Ελλάδα βρίσκεται πλέον στις 3 γηραιότερες χώρες της Ε.Ε.,
- Οι γεννήσεις υποχωρούν δραματικά κάθε χρόνο,
- Χιλιάδες νέοι μεταναστεύουν κάθε χρόνο στο εξωτερικό για εργασία, χωρίς προοπτική επιστροφής.

Η πολιτεία, αντί να στηρίζει τις νέες οικογένειες με στέγη, δωρεάν υγεία, παιδεία και αξιοπρεπή εργασία, περιορίζεται σε επιδόματα ασπρίνες, ενώ αδιαφορεί για την αποψίλωση ολόκληρων περιοχών από νεανικό πληθυσμό. Αν δεν υπάρξει άμεση αναχαίτιση αυτής της πορείας, το εργατικό δυναμικό θα συρρικνωθεί επικίνδυνα, με ανυπολόγιστες συνέπειες για τα ασφαλιστικά ταμεία, την παραγωγή, τη βιωσιμότητα της ίδιας της κοινωνίας.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το **κράτος δικαίου καταρρέει** υπό το βάρος της ατιμωρησίας.

Τα μεγάλα σκάνδαλα των τελευταίων ετών Siemens, Novartis, εξοπλιστικά, υποκλοπές, Predator, Τέμπη, ΟΠΕΚΕΠΕ, οι απ' ευθείας αναθέσεις θάφτηκαν μεθοδικά, χωρίς να αποδοθούν ουσιαστικές ευθύνες. Πολιτικά και οικονομικά πρόσωπα παραμένουν στο απυρόβλητο, την ώρα που ο απλός πολίτης τιμωρείται σκληρά για κάθε του παράβαση. Το πρόσφατο καταδικαστικό ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου, που κατατάσσει την Ελλάδα στις χώρες με "έλλειμμα κράτους δικαίου", δεν είναι υπερβολή. Οι πιθανές υποθέσεις διαφθοράς που διερευνά η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, είναι η σκληρή αλήθεια.

Δεν μπορούμε να σιωπήσουμε.

Δεν μπορούμε να αποδεχτούμε πως το μέλλον της εργασίας θα είναι η επισφάλεια, η υπερεργασία, η φτώχεια.

Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, είναι αναγκαίο να αναλύσουμε νηφάλια τις συνθήκες, να ενισχύσουμε τη συλλογική μας φωνή και να πάρουμε θέση. Όχι με όρους ανάθεσης, αλλά με όρους αγώνα, συνείδησης και οργάνωσης.

Η καθημερινότητά μας γίνεται όλο και πιο ασφυκτική. Οι εργαζόμενοι καλούμαστε να επιβιώσουμε μέσα σε ένα περιβάλλον εργασιακής ανασφάλειας, ακρίβειας και διαρκών επιθέσεων στα δικαιώματά μας. Οι μισθοί έχουν μετατραπεί σε επιδόματα φτώχειας, ενώ το κόστος ζωής καλπάζει ανεξέλεγκτα.

Το συνδικάτο μας δεν μπορεί, δεν πρέπει και δεν πρόκειται να μείνει αμέτοχο μπροστά σε αυτή την κατάσταση.

Με **ευθύνη**, με **ενότητα** και με **ταξική πυξίδα**, θα δώσουμε τις μάχες που απαιτούν οι καιροί.

2 .Η Ακρίβεια στην Ελλάδα (2025)

Προκλήσεις, Αδράνεια των Αρχών, Κοινωνικές και Δημογραφικές Επιπτώσεις και η Αγοραστική Δύναμη των Εργαζομένων

Η ακρίβεια συνεχίζει να αποτελεί βασική πρόκληση για την ελληνική κοινωνία και το 2025. Αν και ο γενικός πληθωρισμός μειώθηκε ελαφρώς, **οι αυξήσεις σε βασικά αγαθά, όπως τρόφιμα, ενεργειακά αγαθά και ενοίκια**, παραμένουν ιδιαίτερα υψηλές, επηρεάζοντας άμεσα τα νοικοκυριά και υπονομεύοντας την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων. Η αντιμετώπιση της ακρίβειας και η ενίσχυση της αγοραστικής δύναμης είναι αναγκαίες για την κοινωνική συνοχή, τη δημογραφική ανάκαμψη και τη βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη της χώρας.

3. Καμία ανοχή στη λεηλασία του εισοδήματός μας.

Η ακρίβεια το μεγάλο πλήγμα για τους εργαζόμενους.

Η ακρίβεια που πλήττει τη χώρα **δεν είναι φυσικό φαινόμενο**, αλλά αποτέλεσμα πολιτικών που

- δεν αντιμετωπίζουν την κερδοσκοπία στην αγορά.
- αφήνουν ανεξέλεγκτα τα κέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων και φορτώνουν το βάρος στις πλάτες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων.

Η κυβέρνηση πανηγυρίζει για δήθεν σταθεροποίηση, ενώ τα νοικοκυριά στενάζουν από το κόστος διαβίωσης. Την ίδια ώρα, οι αυξήσεις στους μισθούς είναι ανεπαρκείς, κάτω από τον πραγματικό πληθωρισμό, κάτω από τα επίπεδα αξιοπρεπούς διαβίωσης και οι Συλλογικές Συμβάσεις παραμένουν παγωμένες παρά τις συστάσεις της Ε.Ε.. Ενώ το κόστος ζωής πλησιάζει επίπεδα Κεντρικής Ευρώπης, οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι στα επίπεδα Βαλκανίων.

Αναγκαίες Παρεμβάσεις που δεν έγιναν για την ανάσχεση των συνεπειών της ακρίβειας, ενέργειες που απαιτούνται όπως:

- Αντιστροφή των κυβερνητικών επιλογών που αποδυνάμωσαν τους μηχανισμούς ελέγχου της αγοράς και ουσιαστική ενίσχυση των εποπτικών αρχών,
- Αυξήσεις μισθών που να υπερβαίνουν τον πληθωρισμό και να ενισχύουν την πραγματική αγοραστική δύναμη,
- Στοχευμένες κοινωνικές πολιτικές για την ουσιαστική στήριξη των ευάλωτων νοικοκυριών,
- Υποστήριξη νέων οικογενειών και εφαρμογή ενεργητικής δημογραφικής πολιτικής,
- Προώθηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και βελτίωση των εργασιακών συνθηκών, με στόχο την αξιοπρεπή εργασία και την ισορροπία προσωπικής και επαγγελματικής ζωής.

Διεκδικούμε:

- ✓ Αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις που να ανταποκρίνονται στο πραγματικό κόστος ζωής
- ✓ Κατάργηση, μείωση του ΦΠΑ στα βασικά είδη όπως προτείνει- επιβάλλει η Ε.Ε.
- ✓ Αναγνώριση κατώτατου εγγυημένου εισοδήματος με βάση τις οικογενειακές ανάγκες
- ✓ Πλαφόν στις τιμές ενέργειας και ενοικίων
- ✓ Την επιστροφή από τα χαμένα κλιμάκια που πήγαν στις τσέπες των εργοδοτών
- ✓ Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας που να ανταποκρίνονται στις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων και Επαναφορά τους σε όλους τους κλάδους.

Η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων έχει υποχωρήσει δραματικά. Ενοίκια, ρεύμα, καύσιμα και βασικά τρόφιμα έχουν αυξηθεί κατά 10%–40% σε διάστημα ενός έτους, ενώ η κυβέρνηση πανηγυρίζει για "ελεγχόμενο πληθωρισμό". Για τα χαμηλά και μεσαία εισοδήματα, η πραγματικότητα είναι ότι ο μισθός τελειώνει στις 20 του μήνα και αυτό χωρίς έκτακτα έξοδα.

Δεν θα πληρώσουμε ξανά την κρίση τους.

Οργάνωση, αγώνας και αλληλεγγύη στους χώρους δουλειάς!

4. Η οικογένεια ασφυκτιά, χρειάζεται πραγματική στήριξη. Όχι Ευχολόγια!

Η εργατική οικογένεια σηκώνει δυσβάσταχτο βάρος: ακρίβεια, χαμηλοί μισθοί, ακριβή στέγαση, ανεπαρκής υγειονομική φροντίδα και δημόσια παιδεία που υποβαθμίζεται διαρκώς. Οι βρεφονηπιακοί σταθμοί δεν επαρκούν, τα σχολεία έχουν ελλείψεις και η πρόσβαση σε ποιοτικές υπηρεσίες υγείας κοστίζει ακριβά.

Αυτή η πίεση οδηγεί και στην **υπογεννητικότητα**, στην **κοινωνική κατάρρευση** αφού όλο και περισσότερα νέα ζευγάρια διστάζουν να κάνουν παιδιά, γνωρίζοντας ότι δεν θα μπορούν να τα μεγαλώσουν με αξιοπρέπεια.

Δεν φτάνουν τα λόγια, χρειάζονται πράξεις.

όπως:

- Δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία για όλους

- πραγματική στήριξη της μητρότητας
- **Αξιοπρεπείς μισθοί**, σταθερή εργασία και προσιτή στέγη
- **Ουσιαστική πολιτική για την αντιμετώπιση της υπογεννητικότητας** με κοινωνικά μέτρα, όχι επιδόματα κοροϊδία.

Η οικογένεια δεν αντέχει άλλο. Ήρθε η ώρα να ακούσουν τη φωνή μας!

5. Η Δικαιοσύνη στην Ελλάδα.

Προκλήσεις, Κοινωνικές Επιπτώσεις και Ευρωπαϊκές Καταδίκες.

Η **δικαιοσύνη** αποτελεί ακρογωνιαίό λίθο της δημοκρατίας και της κοινωνικής συνοχής. Ωστόσο, η Ελλάδα αντιμετωπίζει σημαντικά προβλήματα στην αποτελεσματική λειτουργία του δικαστικού της συστήματος, με σοβαρές κοινωνικές επιπτώσεις και διεθνείς καταδίκες. Η Υπόθεση των Τεμπών και οι Δομικές Αδυναμίες.

Η τραγωδία στα Τέμπη το 2023, όπου δεκάδες άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους σε σιδηροδρομικό δυστύχημα, ανέδειξε σοβαρά προβλήματα στην ασφάλεια των μεταφορών και στην αποτελεσματικότητα των ελεγκτικών μηχανισμών. Η καθυστέρηση στη δικαστική διερεύνηση και οι γραφειοκρατικές αγκυλώσεις έφεραν στο φως τις **αδυναμίες του δικαστικού συστήματος**.

Η υπόθεση αυτή προκάλεσε έντονη αγανάκτηση στην ελληνική κοινωνία, με χιλιάδες πολίτες να συμμετέχουν σε πορείες διαμαρτυρίας με συλλογικές δράσεις και συγκεντρώσεις, απαιτώντας δικαιοσύνη, διαφάνεια και λογοδοσία από τους αρμόδιους φορείς.

Παράνομες Απολύσεις και Εργασιακά Δικαιώματα.

Οι παράνομες απολύσεις αποτελούν συχνό φαινόμενο, ιδιαίτερα σε περιόδους οικονομικής κρίσης και εντατικοποίησης της εργασίας. **Οι εργαζόμενοι συχνά βλέπουν τα δικαιώματά τους να καταστρατηγούνται** χωρίς να βρίσκουν γρήγορη και αποτελεσματική δικαστική προστασία, γεγονός που αποδυναμώνει την εμπιστοσύνη τους στους θεσμούς και προκαλεί κοινωνική ανασφάλεια.

Κοινωνική αγανάκτηση και Απαιτήσεις για Διαφάνεια.

Η ελληνική κοινωνία έχει εκφράσει μαζικά την αγανάκτησή της μέσα από πορείες διαμαρτυρίας και συλλογικές δράσεις, απαιτώντας:

- Διαφάνεια και δημοκρατική λειτουργία του δικαστικού συστήματος.
- Ανεξαρτησία των δικαστικών αρχών από πολιτικές και οικονομικές επιρροές.
- Λογοδοσία και αυστηρή τιμωρία για τους υπεύθυνους παραβάσεων και κακοδιοίκησης.
- Ενεργό συμμετοχή της κοινωνίας στις αποφάσεις που αφορούν τα κοινωνικά δικαιώματα.

Οι Καταδίκες και συστάσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η Ελλάδα έχει καταδικαστεί επανειλημμένα από τα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια, κυρίως για:

- Καθυστέρηση στην απονομή δικαιοσύνης: Η ΕΕ έχει επισημάνει ότι οι πολύχρονες δικαστικές εκκρεμότητες παραβιάζουν το δικαίωμα των πολιτών σε δίκαιη και γρήγορη δίκη.
- Παραβιάσεις εργασιακών δικαιωμάτων: Καταδίκες για ανεπαρκή προστασία των εργαζομένων από παράνομες απολύσεις και κακές εργασιακές συνθήκες.

- Προβλήματα διαφάνειας και αμεροληψίας: Παρατηρούνται αδυναμίες στη διασφάλιση της ανεξαρτησίας των δικαστικών οργάνων, με πιθανές πολιτικές παρεμβάσεις.

Οι αποφάσεις αυτές επιβάλλουν στην Ελλάδα την υποχρέωση να προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις που θα βελτιώσουν το νομικό και δικαστικό πλαίσιο, προς όφελος της κοινωνικής δικαιοσύνης και της δημοκρατίας.

Κοινωνικά Ζητήματα.

- **Κακοποίηση και βία**: Η αντιμετώπιση υποθέσεων ενδοοικογενειακής βίας και σεξουαλικής παρενόχλησης παραμένει πρόκληση λόγω γραφειοκρατίας και ελλειπών εκπαιδευσης.
- **Δικαιώματα μειονοτήτων και μεταναστών**: Η δικαιοσύνη καλείται να διαχειριστεί περίπλοκα ζητήματα προστασίας δικαιωμάτων μειονοτήτων, προσφύγων και μεταναστών, σε μια κοινωνία με εντάσεις.
- **Διαφθορά και ατιμωρησία**: Η διαφθορά στον δημόσιο τομέα και η αδυναμία να τιμωρηθούν οι παραβάτες πλήττουν την αξιοπιστία του δικαστικού συστήματος.

Η δικαιοσύνη στην Ελλάδα, παρά τις σοβαρές αδυναμίες και τις καταδίκες από ευρωπαϊκούς φορείς, παραμένει κρίσιμη για τη δημοκρατική λειτουργία και την κοινωνική ειρήνη. Η πίεση της κοινωνίας με μαζικές κινητοποιήσεις και η απαίτηση για διαφάνεια και λογοδοσία είναι η κινητήρια δύναμη που μπορεί να οδηγήσει σε ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις και επαναφορά της εμπιστοσύνης στους θεσμούς.

6 . Η Ανεργία στη χώρα μας.

Ένα χρόνιο σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα, χωρίς σοβαρή αντιμετώπιση.

Η ανεργία αποτελεί ένα από τα πιο σύνθετα και διαχρονικά προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας. Πίσω από τους αριθμούς και τα ποσοστά κρύβονται πραγματικές ζωές, οικογένειες σε αδιέξοδο, νέοι χωρίς προοπτική και ολόκληρα τμήματα του πληθυσμού που βιώνουν τη ματαιώση, την περιθωριοποίηση, τη φτωχοποίηση και τη μετανάστευση.

Αντιφατικά δεδομένα, αποπροσανατολισμένη πολιτική.

Η ύπαρξη δύο διαφορετικών προσεγγίσεων για τη μέτρηση της ανεργίας από τη ΔΥΠΑ και την ΕΛΣΤΑΤ δεν αποτελεί απλώς τεχνική ασυμφωνία. Είναι καθρέφτης μιας κρατικής πραγματικότητας που επιλέγει να υποτιμήσει το πρόβλημα αντί να το αντιμετωπίσει.

- Η **ΔΥΠΑ** καταγράφει σχεδόν **1 εκατομμύριο άνεργους**, ενώ η **ΕΛΣΤΑΤ** παρουσιάζει περίπου τους **μισούς**.
- Το **χάσμα** δεν είναι μόνο στατιστικό. **Είναι κοινωνικό και πολιτικό**, καθώς τα μέτρα που σχεδιάζονται βασίζονται συνήθως στα πιο «αισιόδοξα» δεδομένα αφήνοντας έξω χιλιάδες ανθρώπους χωρίς ουσιαστική υποστήριξη.

Σημαντικός προβληματισμός εγείρεται σχετικά με τη **διαφάνεια και την αξιοπιστία των στοιχείων** που δημοσιοποιεί η ΕΛΣΤΑΤ. Συχνά **τροποποιεί τα αρχικά της δεδομένα**, χωρίς να παρέχει ξεκάθαρη εξήγηση για τις αλλαγές. Υπάρχουν καταγεγραμμένες περιπτώσεις όπου **αναθεωρεί τα ποσοστά ανεργίας** λίγους μήνες μετά τη δημοσίευση.

Η πρακτική αυτή, είτε εσκεμμένη είτε όχι, **υπονομεύει την εμπιστοσύνη των πολιτών** στους θεσμούς και περιορίζει τη δυνατότητα χάραξης αποτελεσματικών πολιτικών. Ένα κράτος που βασίζεται σε «μορφοποιημένα» στατιστικά, προφανώς αδυνατεί να δει το πραγματικό μέγεθος των προβλημάτων του, πόσο μάλλον να τα λύσει.

Η Ελλάδα έχει από τα υψηλότερα ποσοστά **μακροχρόνιας ανεργίας** στην Ευρώπη. Άνθρωποι που παραμένουν εκτός αγοράς εργασίας για χρόνια, χάνουν δεξιότητες, αυτοπεποίθηση και επαφή με την παραγωγική διαδικασία. Πολλοί παύουν ακόμα και να αναζητούν δουλειά, γιατί δεν πιστεύουν πια ότι υπάρχει ελπίδα. Κι αυτοί, **δεν υπολογίζονται** καν σε επίσημες στατιστικές.

Παρά τις κυβερνητικές εξαγγελίες, η αντιμετώπιση του προβλήματος είναι αποσπασματική, πρόχειρη και συχνά επικοινωνιακή.

- Δεν υπάρχουν **ουσιαστικές πολιτικές δημιουργίας σταθερής και ποιοτικής απασχόλησης**.
- Τα προγράμματα κατάρτισης και επιδοτήσεων είναι συχνά **αναποτελεσματικά** και **γραφειοκρατικά**.
- Η **νέα γενιά** είτε φεύγει στο εξωτερικό είτε εγκλωβίζεται σε κακοπληρωμένες, περιστασιακές θέσεις χωρίς προοπτική.

Η Ανεργία δεν είναι μόνο αριθμοί, είναι κοινωνική παθολογία.

Η ανεργία μετριέται σε απώλειες, όχι μόνο σε ποσοστά.

- Απώλεια **εισοδήματος** και αξιοπρέπειας.
- Απώλεια **αυτονομίας**, στόχων, ψυχικής ισορροπίας.
- Απώλεια **ελπίδας** για μια ολόκληρη κοινωνία.

Η ανεργία γεννά **απογοήτευση, θυμό και αποξένωση**. Υπονομεύει την εμπιστοσύνη στους θεσμούς, την πίστη στη δημοκρατία, την κοινωνική συνοχή. Όταν ένας νέος δεν βρίσκει δουλειά, δεν φτιάχνει οικογένεια, δεν επενδύει στο μέλλον, **ολόκληρη η χώρα γερνάει και φθίνει**.

Έχουμε μια κοινωνία σε αδιέξοδο και την πολιτεία σε αδράνεια.

Η συνεχής υποεκτίμηση του προβλήματος, η απουσία μιας ενιαίας, σοβαρής και μακροπρόθεσμης πολιτικής για την εργασία και η έλλειψη αξιοπιστίας στα δεδομένα συνθέτουν μια θλιβερή εικόνα:

Ένα σοβαρό πρόβλημα που δεν αντιμετωπίζεται με τη σοβαρότητα που του αξίζει.

7. Μετασχηματισμός της Εργασίας.

Η Εργασία δεν είναι ατομικό ρίσκο.

Είναι συλλογικό δικαίωμα.

Στον 21ο αιώνα, η εργασία μεταμορφώνεται ριζικά. Δεν είναι πλέον μια σταθερή, συλλογικά κατοχυρωμένη σχέση, αλλά ένα προσωπικό στοίχημα επιβίωσης σε ένα ασταθές, ασύμμετρο και ανταγωνιστικό περιβάλλον. Ο εργαζόμενος δεν αντιμετωπίζεται ως άτομο με δικαιώματα, αλλά ως «επιχειρηματίας του εαυτού του», υπεύθυνος για την ίδια του την επισφάλεια. Καλείται να εργάζεται σε όλο και χειρότερες συνθήκες εργασίας, σε διαρκώς μεταβαλλόμενο σαν κινητή άμμο εργασιακό περιβάλλον και με όλο και λιγότερο ελεύθερο χρόνο, στην εποχή μάλιστα της 4^{ης} βιομηχανικής επανάστασης, με την σημερινή υπερανάπτυξη της τεχνολογίας που μπορεί πλέον να στηρίξει ακριβώς το μισό χρόνο εργασίας!

Απέναντι σε αυτή τη συνθήκη, εμείς δεν συμβιβάζομαστε. Δεν αποδεχόμαστε τη «νομιμοποίηση της αβεβαιότητας».

Δεν σιωπούμε μπροστά στη διάλυση των συλλογικών μας κατακτήσεων.

Η καταστολή της διεκδίκησης και ο φόβος ως εργαλείο πειθαναγκασμού.

Σε ολόένα και περισσότερους χώρους εργασίας, οι εργοδότες προχωρούν σε στοχευμένες απολύσεις εργαζομένων που τολμούν να αντιδράσουν, να οργανωθούν ή να διεκδικήσουν την ανατροπή των αντεργατικών νόμων που αφαιρούν δικαιώματα και καταργούν κεκτημένα. Η υπεράσπιση της εργασιακής αξιοπρέπειας αντιμετωπίζεται ως ενοχλητική παρέκκλιση από τη «σιωπηλή κανονικότητα».

Διαμορφώνεται έτσι ένα κλίμα εκφοβισμού και αυτολογοκρισίας, όπου η διεκδίκηση ποινικοποιείται και η σιωπή παρουσιάζεται ως προϋπόθεση απασχόλησης. Μια εργοδοτική στρατηγική που στοχεύει στην εμπέδωση της υποταγής, στη μονιμότητα της αδικίας και στη διάλυση κάθε συλλογικής φωνής.

Η αξία των ιστορικών κατακτήσεων δεν ξεγράφεται.

Η κατάκτηση του 8ώρου και του 5ήμερου δεν ήταν ποτέ δεδομένη ήταν αποτέλεσμα σκληρών και αιματηρών αγώνων. Για δεκαετίες, τα εργατικά κινήματα διεκδίκησαν και πέτυχαν να καθιερωθεί ο 8ωρος εργάσιμος χρόνος και το 5ήμερο ως ελάχιστες εγγυήσεις για μια ζωή με αξιοπρέπεια. Αυτές οι ιστορικές νίκες όμως σήμερα ξηλώνονται συστηματικά. Με πρόσχημα την «ευελιξία» και την «ανταγωνιστικότητα», θεσμοθετούνται εργασιακά καθεστώτα που επιτρέπουν ή επιβάλλουν εξαντλητικά 13ωρα και 16ωρα, επαναφέροντας πρακτικές που ανήκουν σε περασμένους αιώνες.

Οι εργαζόμενοι ποτέ δεν διεκδίκησαν εξοντωτικά ωράρια και υπερωρίες χωρίς τέλος. Αυτό που πάντοτε ζήτησαν ήταν αξιοπρεπείς μισθοί, ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και μια ζωή που δεν θα εξαντλείται στο μεροκάματο. **Η υπερωριακή απασχόληση** παρουσιάζεται σήμερα ως «ευκαιρία εισοδήματος», ενώ **στην πραγματικότητα είναι το άλλοθι για τη διατήρηση χαμηλών μισθών** και την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων. Το δικαίωμα στην εργασία μετατρέπεται έτσι σε δικαίωμα στην εξάντληση.

Εργασία με αξιοπρέπεια, δικαιώματα και ασφάλεια.

- Η λεγόμενη «ευελιξία» δεν είναι πρόοδος, είναι καμουφλαρισμένη υποτίμηση της ανθρώπινης εργασίας.
- Η διαρκής αξιολόγηση, η ατομική ευθύνη και ο ανταγωνισμός δεν είναι καινοτομία, είναι τα νέα και πιο αποτελεσματικά πρόσωπα της εκμετάλλευσης.
- Η αυτοαπασχόληση, η part-time εργασία, τα μπλοκάκια (Δ.Π.Υ), οι συμβάσεις έργου, δεν είναι επιλογές είναι αναγκαστικοί δρόμοι για να κρύβεται η ανεργία και να σπάει η συλλογική διεκδίκηση.

Απαιτείται μια νέα κοινωνική συμφωνία με λιγότερη εργασία και περισσότερη ζωή.

Οι συνθήκες έχουν ωριμάσει. Σε όλο τον κόσμο, όλο και περισσότερες χώρες και επιχειρήσεις αναγνωρίζουν πως η ποιοτική ζωή και η δίκαιη εργασία δεν είναι αντικρουόμενοι στόχοι, αλλά αλληλένδετες ανάγκες. Ήρθε η ώρα και στη χώρα μας να υπάρξει μια νέα κοινωνική συμφωνία που θα αποκαθιστά την ισορροπία ανάμεσα στην εργασία και τη ζωή.

Βάζουμε στο τραπέζι του διαλόγου:

- ✓ 35ωρο ή και 4ήμερη εργασία χωρίς μείωση μισθών με αξιοπρεπούς ορούς διαβίωσης και πραγματική αναδιανομή του χρόνου ζωής. Εκεί όπου εφαρμόστηκε, τα αποτελέσματα είναι θεαματικά με αύξηση της παραγωγικότητας, μείωση του εργασιακού στρες, βελτίωση της ψυχικής υγείας και ενίσχυση της ισορροπίας προσωπικής και επαγγελματικής ζωής.
- ✓ Κατοχύρωση **εργασιακής ασφάλειας** και σταθερότητας, χωρίς «γκρίζες ζώνες» απασχόλησης.
- ✓ Καθολική εφαρμογή συλλογικών συμβάσεων, με αυστηρό έλεγχο της εργοδοτικής αυθαιρεσίας.
- ✓ Δικτύωση και ανασυγκρότηση των συνδικάτων ως όργανα δημοκρατίας και αντίστασης.

✓ Προστασία της ψυχικής υγείας των εργαζομένων. **Όχι στη νομιμοποίηση του burnout ως «κόστος παραγωγής».**

✓ **Ισότητα και διαφάνεια** σε κάθε εργασιακό περιβάλλον.

Για να μην είναι η εργασία προνόμιο, αλλά δικαίωμα για όλους.

Δεν παλεύουμε μόνο για καλύτερες συνθήκες εργασίας.

Παλεύουμε για μια **εργασία που ενώνει και δεν απομονώνει.**

Για μια **κοινωνία που βάζει τους ανθρώπους πάνω από τις αγορές.**

Για μια **δημοκρατία που χτίζεται στους χώρους δουλειάς, όχι έξω απ' αυτούς.**

Καλούμε όλες τις συναδέλφισσες και όλους τους συναδέλφους, όλους τους εργαζομένους:

- Να οργανωθούν, να συνδικαλιστούν, να διεκδικήσουν.
- Να μην αποδεχτούν τη σιωπή ως λύση.
- Να επαναθεμελιώσουν την εργασία ξανά στο προσκήνιο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

8. Αντεργατικοί νομοί, συνδικαλιστική δίωξη.

Η τελευταία πενταετία σηματοδοτεί μια συστηματική και επικίνδυνη οπισθοδρόμηση στα εργασιακά δικαιώματα στην Ελλάδα. Από τον Νόμο 4643/2019 μέχρι τους πρόσφατους νόμους 4808/2021 και 5053/2023, παρατηρείται μια καθαρή μετατόπιση υπέρ της εργοδοτικής ευελιξίας και εις βάρος της σταθερής, προστατευμένης εργασίας.

Ο Νόμος 4643/2019, γνωστός ως "νόμος Χατζηδάκη", αποτέλεσε την αρχή. Παρότι παρουσιάστηκε ως μεταρρύθμιση στον τομέα της ενέργειας και της λειτουργίας της ΔΕΗ, περιείχε κρίσιμες αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς των εργαζομένων. Οι νέες προσλήψεις στη ΔΕΗ θα γινόντουσαν πλέον μέσω **ατομικών συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου**. Οι διαδικασίες πρόσληψης με εξαίρεση του ΑΣΕΠ παρά την πρόβλεψη για «διαφάνεια». Πρόκειται ουσιαστικά για την αρχή μιας μαζικής ιδιωτικοποίησης των εργασιακών σχέσεων. Ακολούθησε ο Νόμος 4808/2021, ο οποίος έφερε ίσως τη σοβαρότερη υπονόμευση του θεμελιώδους δικαιώματος στην εργασιακή σταθερότητα:

Κατήργησε την υποχρεωτική επαναπρόσληψη σε περίπτωση παράνομης ή καταχρηστικής απόλυσης. Σύμφωνα με τις διατάξεις του, ακόμα κι αν ένας εργαζόμενος δικαιωθεί στο δικαστήριο, ο εργοδότης δεν υποχρεούται να τον επαναφέρει στη θέση του, αντί αυτού καταβάλλει αποζημίωση, διατηρώντας την ίδια αυθαιρεσία και χωρίς καμία αποκατάσταση της σχέσης εργασίας.

Αυτό σημαίνει πρακτικά ότι:

- **Ο εργοδότης μπορεί να απολύσει χωρίς σοβαρή αιτία.**
- Η δικαίωση του εργαζομένου περιορίζεται σε χρηματικό αντίτιμο και όχι στην επαναφορά της τάξης και της αξιοπρέπειας.
- Δημιουργείται κλίμα φόβου, καθώς η παράνομη απόλυση δεν συνεπάγεται αποκατάσταση.
- **Το δίκιο δεν αποδίδεται ουσιαστικά απλώς εξαγοράζεται.**
- Η νομοθετική αυτή επιλογή μετατρέπει την απόλυση σε λογιστικό μέγεθος, υπολογίσιμο και απορροφήσιμο από τον εργοδότη, ενώ για τον εργαζόμενο συνεπάγεται την απώλεια της ασφάλειας, του εισοδήματος και της αξιοπρέπειας του.

Η κατεύθυνση αυτή ενισχύθηκε περαιτέρω με τον Νόμο 5053/2023, ο οποίος επιχειρεί να «θεσμοθετήσει» την επισφάλεια στο όνομα της «ευελιξίας».

Συγκεκριμένα:

- Επιτρέπεται η 4ήμερη εργασία με 10ωρα χωρίς υπερωριακή προσαύξηση, υποβαθμίζοντας τη σημασία του 8ώρου.
- Καθιερώνεται δυνατότητα για 13ωρη εργασία, ανοίγοντας τον δρόμο για εξαντλητικά και εντατικοποιημένα ωράρια.
- Η ψηφιακή κάρτα εργασίας, αντί να λειτουργήσει υπέρ του ελέγχου των υπερωριών, χρησιμοποιείται ως εργαλείο επιτήρησης και ελέγχου.
- Ο εργοδότης μπορεί να επιβάλει τμηματική χορήγηση της κανονικής άδειας, ακόμη και χωρίς συναίνεση του εργαζομένου.

Κατάργηση στην πράξη του 8ώρου και θεσμοθέτηση 13ωρης εργασίας.

Με το πρόσφατο προς συζήτηση νομοσχέδιο με τίτλο «Δίκαιη Εργασία για Όλους: Απλοποίηση της Νομοθεσίας – Στήριξη στον Εργαζόμενο – Προστασία στην Πράξη», επιχειρείται στην ουσία η διάλυση του 8ώρου ως σταθερού και καθολικού ορίου και της πενθήμερης εργασίας.

Για πρώτη φορά, επιτρέπεται εργαζόμενος να εργάζεται έως και 13 ώρες την ημέρα για τον ίδιο εργοδότη, με μόνο **πρόσχημα** τη «συναίνεσή» του. Η υπερωριακή απασχόληση επεκτείνεται, χωρίς ουσιαστικά εμπόδια, μετατρέποντας την κανονική εργασία σε εξουθενωτική, με όρους που ευνοούν την **εργοδοτική πίεση** και την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων. Από το 8ωρο στο 13ωρο και αυτό το λένε "ανάπτυξη".

Οι χαμηλοί μισθοί είναι το πρόβλημα όχι η έλλειψη υπερωριών!

Το 8ωρο παραμένει στα χαρτιά, αλλά ξηλώνεται στην πράξη και μάλιστα με νομοθεσία που φέρει τίτλο περί «στήριξης» του εργαζομένου. Πρόκειται για ένα ακόμη οξύμωρο παράδειγμα επικοινωνιακού καλλωπισμού της εργασιακής απορρύθμισης.

Το οξύμωρο των «φιλικών προς τον εργαζόμενο» νόμων.

Ειδικά προκλητικό είναι το γεγονός ότι οι παραπάνω νομοθεσίες παρουσιάζονται επικοινωνιακά ως μέτρα υπέρ των εργαζομένων. Οι τίτλοι των νόμων αυτών υπόσχονται "προστασία της εργασίας", "ενίσχυση της απασχόλησης", ή "δικαιώματα στην ψηφιακή εποχή", την ώρα που στην ουσία νομοθετούν την αποδόμηση του σταθερού, ασφαλούς και αξιοπρεπούς εργασιακού πλαισίου.

Το χάσμα ανάμεσα στον τίτλο και στο περιεχόμενο των νόμων αυτών δεν είναι τυχαίο είναι μια συνειδητή επικοινωνιακή στρατηγική που επιχειρεί να μεταμφιέσει την απορρύθμιση σε πρόοδο, και την εργοδοτική αυθαιρεσία σε «ευελιξία». Πρόκειται για μια γλωσσική διαστρέβλωση, που όμως δεν μπορεί να αποκρύψει τις πραγματικές συνέπειες στην καθημερινότητα των εργαζομένων.

Στην πράξη, όλα τα παραπάνω διαμορφώνουν ένα εργασιακό τοπίο ανασφάλειας, πίεσης και εργοδοτικής κυριαρχίας. Η απονομιμοποίηση του σταθερού και αξιοπρεπούς εργασιακού πλαισίου δεν είναι «εκσυγχρονισμός» είναι επιστροφή σε προδικαιωματικές εποχές.

Η αξιοπρέπεια δεν διαπραγματεύεται.

Η εργατική τάξη δεν πρόκειται να συνηθίσει τη φτώχεια, ούτε να συμβιβαστεί με την ανασφάλεια. Καμία ευρωπαϊκή κοινωνία δεν μπορεί να οικοδομηθεί πάνω στην εργασιακή απορρύθμιση και την κανονικοποίηση της εργοδοτικής αυθαιρεσίας.

Το 8ωρο είναι κατάκτηση ενάμιση αιώνα και κερδήθηκε με αίμα, και η κατάργηση του στη πράξη μας γυρίζει ακριβώς ενάμιση αιώνα πίσω με το παραπλανητικό τίτλο "**ΠΡΟΟΔΟΣ**".

Δεν θα περάσει η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς!

Η εργοδοσίας, αξιοποιώντας το αντεργατικό οπλοστάσιο που της έχει προσφέρει η κυβέρνηση μέσω νόμων, επιχειρεί να **φимώσσει κάθε φωνή διεκδίκησης** και να χτυπήσει τη συλλογική δράση. Ταυτόχρονα, με εργαλεία όπως την **ποινικοποίηση των απεργιών** και την **άρση της προστασίας των συνδικαλιστών**, επιχειρείται η **διάλυση των σωματείων** και η **απομόνωση των εργαζομένων**.

Η στοχοποίηση ενεργών μελών, οι πειθαρχικές διώξεις, οι μετακινήσεις και οι απολύσεις **δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά**, αποτελούν **συστημική πολιτική** εργοδοσίας και κράτους ενάντια στη συλλογική οργάνωση των εργαζομένων.

Δεν θα επιτρέψουμε να επικρατήσει ο φόβος στους χώρους δουλειάς.

Δεν θα γυρίσουμε σε εποχές όπου ο εργαζόμενος δούλευε χωρίς φωνή, χωρίς δικαιώματα, χωρίς εκπροσώπηση.

Απαιτούμε:

- ✓ Άμεση παύση κάθε δίωξης σε βάρος των εργαζομένων που στοχοποιούνται
- ✓ Κατάργηση των αντεργατικών νόμων που στοχοποιούν τα σωματεία και την απεργία
- ✓ Ελεύθερη και ανεμπόδιστη συνδικαλιστική δράση

Καλούμε όλα τα σωματεία, τις εργατικές συλλογικότητες και την κοινωνία να σταθούν στο πλάι μας.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

Κανένας μόνος του απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία!

9. Εργατικά Ατυχήματα.

Αιτίες, Επιπτώσεις, Νομοθεσία και Κοινωνικοοικονομικές Συνέπειες

Τα εργατικά ατυχήματα αποτελούν ένα χρόνιο και σοβαρό πρόβλημα στον ελληνικό χώρο εργασίας, με σημαντικές επιπτώσεις στην υγεία και ασφάλεια των εργαζομένων, αλλά και στη συνολική οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας. Η ανησυχητική αύξηση την τελευταία δεκαετία των περιστατικών συχνά συνδέεται με την εντατικοποίηση της εργασίας, την οικονομική ανασφάλεια και τις ανεπαρκείς συνθήκες προστασίας.

Τα εργατικά ατυχήματα δεν είναι «ατυχίες».

Δεν είναι «μοιραίο κακό».

Είναι αποτέλεσμα πολιτικών επιλογών, εργοδοτικής πίεσης και θεσμικής αδιαφορίας.

Τα αίτια έχουν όνομα:

- **Υποστελέχωση – Συνεργεία** χωρίς την απαιτούμενη σύσταση.
- **Ανεπαρκή μέτρα προστασίας** – Με ελλείψεις σε εξοπλισμό, χωρίς εφαρμογή διαδικασιών.
- **Έλλειψη εκπαίδευσης** – Χωρίς συνεχείς επαναληπτικές εκπαιδεύσεις, χωρίς προσαρμογή στις τεχνολογικές εξελίξεις.
- **Πίεση για ταχύτητα, εντατικοποίηση, εξουθένωση** με 12ωρα και 16ωρα, χωρίς επαρκή ξεκούραση.
- **Ψυχολογική επιβάρυνση**. Με ανθρώπους στα όρια σωματικά και ψυχικά, που καλούνται να εκτελέσουν κρίσιμες, επικίνδυνες εργασίες χωρίς νηφαλιότητα και καθαρό μυαλό.

Η βιασύνη σκοτώνει!!!

Το θεμελιώδες τρίπτυχο **Απομονώνω – Δοκιμάζω – Γειώνω** δεν αντέχει παρεμβολές. Η εισαγωγή του "Β" της Βιασύνης σε αυτή την αλυσίδα καταστρέφει την ασφάλεια και ανοίγει την πόρτα στο ατύχημα.

- Δεν δεχόμαστε την εργοδοτική λογική του "κόστους" που κόβει από την ασφάλεια.
Δεν μπορούμε να ανεχτούμε την κρατική απουσία από την εποπτεία.
- Δεν θα συνηθίσουμε τα ατυχήματα.
- Δεν θα σιωπήσουμε.
- Οι εργαζόμενοι δεν είναι αναλώσιμοι.
- Δεν είναι ρομπότ.
- Δεν είναι στατιστικοί αριθμοί.

Και όμως, αντιμετωπίζονται με:

- **χρονομέτρηση απόδοσης,**
- **μεροκάματα πείνας,**
- άθλιες συνθήκες, χωρίς υποστήριξη, χωρίς επαρκή επικοινωνία με τους προϊσταμένους.

Η επαγγελματική ζωή απαιτεί ισορροπία. Η πίεση, η εξουθένωση και η έλλειψη στήριξης κρύβουν τον επόμενο θάνατο.

Η εκπαίδευση είναι το πρώτο και ισχυρότερο όπλο για την πρόληψη.

Όμως δεν φτάνει μία φορά.

Οι διαδικασίες αλλάζουν, οι τεχνολογίες εξελίσσονται, οι κίνδυνοι μετασχηματίζονται. Η συνεχής εκπαίδευση πρέπει να είναι υποχρεωτική, θεσμική, καθολική.

Η ευθύνη δεν είναι ατομική.

Ο εργαζόμενος δεν ορίζει τις συνθήκες, δεν ελέγχει τα ωράρια, δεν αποφασίζει για την πίεση και την ένταση.

Η ευθύνη είναι θεσμική.

Ανήκει στην εργοδοσία και στην Πολιτεία.

Γι' αυτό και οφείλουμε να διεκδικούμε, συντονισμένα, οργανωμένα και μαχητικά:

Άμεσα αιτήματα που διεκδικούμε:

1. Πλήρη στελέχωση των υπηρεσιών και των θέσεων εργασίας.
2. Αξιοπρεπείς μισθούς που να καλύπτουν τις ανάγκες ζωής.
3. Ανθρώπινα ωράρια, με σεβασμό στην ξεκούραση και την προσωπική ζωή.
4. Υποχρεωτική, συνεχή και πιστοποιημένη εκπαίδευση.
5. Αυστηρή εποπτεία και ελέγχους από την Πολιτεία, χωρίς «εκπτώσεις».
6. Εξοπλισμό προστασίας πλήρη, σύγχρονο, υποχρεωτικό.
7. Στήριξη της ψυχικής υγείας των εργαζομένων, ειδικά σε κρίσιμες και επικίνδυνες εργασίες.

Δεν διαπραγματευόμαστε την υγεία μας. Δεν εξισώνουμε τη ζωή με την κερδοφορία.

Η ασφάλεια δεν είναι κόστος. Είναι προτεραιότητα. Είναι ευθύνη. Είναι υπόθεση όλων μας.

Υπάρχουν οι προτάσεις για Βελτίωση

1. Προσλήψεις, προσλήψεις, προσλήψεις.
2. Μισθοί που να παρέχουν αξιοπρεπή διαβίωση

3. **Ενίσχυση Εποπτείας και Ελέγχων:** Αύξηση προσωπικού και πόρων στην Επιθεώρηση Εργασίας.
4. **Εκπαίδευση και Ευαισθητοποίηση:** Εκπαίδευση εργαζομένων και στελεχών σε θέματα ασφάλειας.
5. **Προστασία των Δικαιωμάτων των Εργαζομένων:** Κατάργηση πρακτικών εκβιασμού και αυθαίρετων υπερωριών.
6. **Πρώθηση Κουλτούρας Ασφάλειας:** Δημιουργία μηχανισμών αναφοράς χωρίς φόβο αντιποίνων.
7. **Εφαρμογή αυστηρών κυρώσεων** για παραβιάσεις μέτρων υγιεινής και ασφάλειας.

Τα εργατικά ατυχήματα αποτελούν πολυπαραγοντικό ζήτημα που σχετίζεται στενά με τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες στην Ελλάδα. Η καταπολέμησή τους απαιτεί συνεργασία κράτους, εργοδοτών και εργαζομένων, με επίκεντρο την πρόληψη, την εκπαίδευση και με σεβασμό στην εφαρμογή της νομοθεσίας. Μόνο έτσι μπορεί να εξασφαλιστεί ένα ασφαλές και υγιές εργασιακό περιβάλλον για όλους.

10. Ενέργεια, Από κοινωνικό αγαθό σε χρηματιστηριακό προϊόν.

Το τίμημα μιας πολιτικής επιλογής

Η λεγόμενη «πράσινη μετάβαση» στην Ελλάδα εφαρμόστηκε με ρυθμούς βίαιους και χωρίς εθνικό σχεδιασμό, οδηγώντας όχι μόνο σε αμφίβολη περιβαλλοντική απόδοση, αλλά και σε εκτεταμένη ενεργειακή φτώχεια, κοινωνικές ανισότητες και νέα μορφή εξάρτησης της χώρας μας από ξένες αγορές και συμφέροντα.

Η βίαιη απολιγνιτοποίηση, χωρίς επαρκή στρατηγική για τις ανώριμες συνθήκες των ΑΠΕ, χωρίς σχέδιο για τις τοπικές κοινωνίες και χωρίς επενδύσεις σε αποθήκευση και δίκτυα, δημιούργησε ένα ενεργειακό τοπίο επισφαλές και κοινωνικά άδικο. Οι παραγωγικές περιοχές οδηγήθηκαν σε μαρασμό και οι πολίτες σε οικονομική ασφυξία, την ώρα που η Ελλάδα εξαρτάται ενεργειακά από εξωτερικές και ακριβές πηγές.

Πίσω από αυτή την πορεία βρίσκεται μια προσχεδιασμένη στρατηγική, που δεν ξεκίνησε σήμερα. Ήδη από τη δεκαετία του 2010, οι έννοιες της «μικρής ΔΕΗ» και της «μεγάλης ΔΕΗ» λειτούργησαν ως πολιτικά προσχήματα για τη διάσπαση της Δημόσιας Επιχείρησης Ηλεκτρισμού και τη σταδιακή εκχώρηση κρίσιμων τομέων (παραγωγής, δικτύων, πελατολογίου) σε ιδιώτες. Η δημιουργία της «μικρής ΔΕΗ» ως ξεχωριστής εταιρείας ήταν η πρώτη φάση αποδόμησης, ακολούθησε η αποεπένδυση λιγνιτικών μονάδων, η μείωση του δημόσιου ποσοστού στο μετοχικό κεφάλαιο, και τελικά η μετατροπή της ΔΕΗ σε ιδιωτική ενεργειακή εταιρεία με χρηματιστηριακή λογική.

Σήμερα, η ΔΕΗ δεν λειτουργεί πια ως εργαλείο ενεργειακής πολιτικής ή κοινωνικής συνοχής. Δεν διασφαλίζει χαμηλές τιμές, ούτε υπηρετεί αναπτυξιακούς ή περιφερειακούς στόχους. Αντίθετα, προσαρμόζει τη στρατηγική της με βάση τη μεγιστοποίηση του κέρδους για τους μετόχους, λειτουργώντας ανταγωνιστικά απέναντι στους πολίτες και όχι υπέρ τους.

Η δε απελευθέρωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, μόνο απελευθέρωση δεν ήταν. Ούτε λειτούργησε με ανταγωνιστικές τιμές αναμεσά σε παράγωγους και εισαγωγείς, προς όφελος του καταναλωτή. Αντίθετα δημιουργήθηκε ένας τύπος καρτέλ που τα μέλη του μοιράζονται κατά μια έννοια την ενεργειακή πίτα, χειραγωγώντας την αγορά. Μάλιστα κατά τη τελευταία περίοδο περίπου δυο ετών, συχνά η ΔΕΗ έχει παίξει και το ρόλο του "λαγού" στην άνοδο των τιμών που παρατηρούνται συνεχώς, με τα πολύχρωμα τιμολόγια.

Το αποτέλεσμα είναι η έκρηξη της ενεργειακής φτώχειας. Η ενέργεια από κοινωνικό δικαίωμα έγινε βάρος για τον οικογενειακό προϋπολογισμό. Οι τιμές καθορίζονται από το Χρηματιστήριο Ενέργειας, με ελάχιστη ή καθόλου παρέμβαση του κράτους. Οι πολίτες βρέθηκαν στο έλεος μιας αγοράς που λειτουργεί με κερδοσκοπικούς όρους και χωρίς κοινωνικά αντίβαρα.

Κι όμως, άλλες χώρες επέλεξαν διαφορετικό δρόμο, όπως η Γαλλία που επανεθνικοποίησε την EDF, η Νορβηγία που διατηρεί τον δημόσιο έλεγχο, η Γερμανία που παρά τις υποσχέσεις για γρήγορη απολιγνιτοποίηση και ενεργειακή μετάβαση, εγκατέλειψε το όραμα της πράσινης ανάπτυξης με μια πιο ρεαλιστική προσέγγιση, ανοίγοντας ή διατηρώντας σε λειτουργία νέα εργοστάσια λιθάνθρακα. Αυτή η επιλογή έγινε κυρίως για την ενεργειακή ασφάλεια και τη σταθερότητα της σε περιόδους αυξημένης ζήτησης ή κρίσεων. Η γερμανική εμπειρία δείχνει ότι η «πράσινη ανάπτυξη» δεν μπορεί να υλοποιηθεί αποκομμένη από την πραγματικότητα των ενεργειακών αναγκών και των κοινωνικών επιπτώσεων και πως η μετάβαση απαιτεί ισορροπία μεταξύ περιβαλλοντικών στόχων και ενεργειακής επάρκειας.

Η Ελλάδα, αντί να προστατέψει ένα στρατηγικό εργαλείο όπως η ΔΕΗ, επέλεξε τη διάσπασή της και την εκχώρησή της σε ιδιώτες. Από τη «μικρή ΔΕΗ» στη μη κοινωνική ΔΕΗ, φτάσαμε στη σημερινή ιδιωτική ΔΕΗ, που δεν υπηρετεί πια το δημόσιο συμφέρον, αλλά ενισχύει ένα σύστημα ανισότητας, εξάρτησης και ανασφάλειας.

Η ενέργεια δεν μπορεί να είναι πεδίο κερδοσκοπίας. Είναι θεμέλιο κοινωνικής ευημερίας και εθνικής ανεξαρτησίας. Και γι' αυτό, χρειάζεται ριζική αναθεώρηση πολιτικής, **με επαναφορά του δημόσιου ελέγχου και του κοινωνικού χαρακτήρα στον ενεργειακό τομέα.**

Ένα τίμημα που πλήρωσαν πρώτοι οι εργαζόμενοι.

Η στρατηγική συρρίκνωσης και ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ δεν χτύπησε μόνο τον κοινωνικό ρόλο της επιχείρησης, αλλά έπληξε άμεσα και βάνανυσα το ανθρώπινο δυναμικό της. Χιλιάδες έμπειροι εργαζόμενοι οδηγήθηκαν πρόωρα σε έξοδο, με χαμηλότερες συντάξεις και χωρίς καμία προοπτική αξιοποίησης της τεχνογνωσίας τους. Άλλοι αναγκάστηκαν να μετακινηθούν βίαια, από τις περιοχές τους, μακριά από οικογένειες και σπίτια, προκειμένου να μην μείνουν άνεργοι.

Αυτές οι μετακινήσεις δεν έγιναν στο πλαίσιο αναπτυξιακού σχεδιασμού ή νέας παραγωγικής κατεύθυνσης, αλλά ως προσωρινά «μπαλώματα» σε μια πολιτική διάλυσης. Εργαζόμενοι με δεκαετίες εμπειρίας στις μονάδες λιγνίτη κλήθηκαν να προσαρμοστούν άρον-άρον σε άσχετες θέσεις, συχνά σε υπηρεσίες χωρίς αντικείμενο ή σταθμούς χωρίς προοπτική.

Και την ίδια ώρα, εκατοντάδες νέοι εργαζόμενοι έμεναν εκτός, ενώ ολόκληρες τοπικές κοινωνίες που στηρίζονταν για δεκαετίες στην παρουσία της ΔΕΗ βυθίστηκαν στην ανεργία, την αποβιομηχάνιση και την ερήμωση.

Η λεγόμενη «μετάβαση» δεν ήταν τελικά ούτε δίκαιη, ούτε σχεδιασμένη. Ήταν ξεκάθαρη αποδόμηση ενός κοινωνικού, εθνικού και παραγωγικού μοντέλου, υπέρ της αγοράς και των επενδυτών, σε βάρος της χώρας, της κοινωνίας και της εργασίας.

11. Η αποδόμηση του κοινωνικού διαλόγου και των συλλογικών συμβάσεων, είναι πολιτική επιλογή υπέρ των εργοδοτών.

Ο **κοινωνικός διάλογος**, όπως μετουσιώνεται στις συλλογικές διαπραγματεύσεις, αποτελεί **θεμελιώδη πυλώνα της δημοκρατίας** στους χώρους εργασίας. Μέσω της διαπραγμάτευσης μεταξύ εργαζομένων και εργοδοτών διαμορφώνονται οι όροι απασχόλησης, οι αμοιβές και η εργασιακή προστασία, αντανakλώντας την πραγματική κατανομή ισχύος μεταξύ των κοινωνικών εταίρων. Είναι μια διαδικασία που εξισορροπεί συμφέροντα και ενισχύει τη σταθερότητα, την κοινωνική ειρήνη και τη θεσμική αξιοπιστία.

Ωστόσο, όπως επισημαίνει εύστοχα και η ΓΣΕΕ, τα τελευταία δέκα χρόνια και ιδίως μετά την εφαρμογή των Μνημονίων η συλλογική διαπραγμάτευση έχει εκφυλιστεί σε προσχηματική διαδικασία. Ο κατώτατος μισθός δεν καθορίζεται μέσα από έναν ισότιμο διάλογο των κοινωνικών εταίρων, αλλά επιβάλλεται μονομερώς από την εκάστοτε κυβέρνηση, με τις απόψεις των εργαζομένων να έχουν καθαρά συμβουλευτικό χαρακτήρα. **Ουσιαστικός διάλογος δεν υπάρχει**. Η ίδια η έννοια της **συλλογικής διαπραγμάτευσης** έχει αποδυναμωθεί σε τέτοιο βαθμό, που οι κυβερνητικές αποφάσεις για τις εργασιακές σχέσεις παράγουν ελάχιστο αντίκτυπο στην πραγματική αγορά εργασίας.

Κυβερνητική στάση.

Επιλογή, όχι αναγκαιότητα.

Η σημερινή κυβέρνηση, παρά τις διακηρύξεις περί θεσμικής συνέχειας και ανάπτυξης, συνεχίζει την αποδόμηση των συλλογικών συμβάσεων, προωθώντας ένα μοντέλο «ευελιξίας» που στην ουσία μεταφράζεται σε πλήρη απορρύθμιση. Δεν υιοθετεί υποχρεωτική εφαρμογή των κλαδικών συμβάσεων. Δεν επαναφέρει ουσιαστικές διαπραγματευτικές αρμοδιότητες στις εργατικές οργανώσεις. Δεν ενισχύει τον ρόλο του ΟΜΕΔ ή την υποχρεωτική μεσολάβηση.

Αντίθετα:

- **Αφήνει τις επιχειρήσεις να ρυθμίζουν τους όρους εργασίας με ατομικές συμβάσεις.**
- **Αποδέχεται τη λογική των εργοδοτικών πιέσεων για «μη επεκτασιμότητα» των ΣΣΕ.**
- **Παρουσιάζει τη διατήρηση χαμηλής κάλυψης ΣΣΕ (περίπου 20%) ως φυσική κατάσταση, ενώ αποτελεί πολιτική επιλογή, όταν η Ε.Ε. μέσω Οδηγίας προτρέπει για κάλυψη 80 %.**

Παρά την πίεση της Ε.Ε. να επανενεργοποιηθεί η συλλογική διαπραγμάτευση, η κυβέρνηση επικαλείται προσχηματικά “οδικούς χάρτες” χωρίς δεσμευτικότητα, επιδιώκοντας απλώς να αποφύγει τη θεσμική σύγκρουση με τις εργοδοτικές οργανώσεις.

12. Η πορεία, οι υποχρεώσεις και οι ευθύνες του Συνδικαλιστικού Κινήματος.

Το συνδικαλιστικό κίνημα αποτελεί ιστορικά μία από τις βασικότερες δυνάμεις υπεράσπισης των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Συμβάλλει καθοριστικά στη διαμόρφωση του **εργατικού δικαίου**, της **κοινωνικής προστασίας** και της ισότητας στον χώρο εργασίας. Σήμερα, καλείται να ανταποκριθεί σε νέες προκλήσεις, προασπίζοντας τα δικαιώματα και ενισχύοντας την κοινωνική συνοχή.

Σε μια εποχή **αβεβαιότητας, ανισότητας και εργασιακής ανασφάλειας**, η απάντηση δεν μπορεί να είναι η απομόνωση και η διάλυση της συλλογικότητας.

Η ατομική διαπραγμάτευση δεν προσφέρει προστασία προσφέρει εξάρτηση.

Μόνο μέσω των συλλογικών συμβάσεων οι εργαζόμενοι μπορούν να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους, να διεκδικήσουν δίκαιες αμοιβές και να διαμορφώσουν ένα βιώσιμο εργασιακό μέλλον.

Το μέλλον της εργασίας δεν χτίζεται με σιωπές και υποχωρήσεις, αλλά με ενότητα, διεκδίκηση και θεσμική ισότητα.

Το μέλλον των εργαζομένων είναι συλλογικό και όχι ατομικό.

Κάνοντας μια ιστορική αναδρομή από την εποχή της Βιομηχανικής Επανάστασης μέχρι σήμερα, το συνδικαλιστικό κίνημα έχει διεκδικήσει:

- Την καθιέρωση οκτάωρης εργασίας,
- Την κοινωνική ασφάλιση και παροχές,
- Τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας,
- Το δικαίωμα στην απεργία και τη συνδικαλιστική ελευθερία.

Στην Ελλάδα, η ιστορία του είναι συνυφασμένη με τους κοινωνικούς αγώνες και την πολιτική συμμετοχή, ιδιαίτερα σε κρίσιμες περιόδους.

Το συνδικαλιστικό κίνημα έχει ως βασικές υποχρεώσεις:

1. Προστασία των Εργασιακών Δικαιωμάτων.

Να υπερασπίζεται τις συλλογικές συμβάσεις και να αντιστέκεται σε προσπάθειες εκ μέρους της εργοδοσίας που στοχεύουν στην καταστράτηρηση του πνεύματος τους, όπως η μείωση αποδοχών, η ελαστικοποίηση ή η εντατικοποίηση του ωραρίου εργασίας και η αποδυνάμωση της συλλογικής διαπραγματεύσεως.

2. Διαφάνεια και Δημοκρατία.

3. Να λειτουργεί με πλήρη διαφάνεια και δημοκρατικές διαδικασίες, λογοδοτώντας στα μέλη του.

4. Εκπροσώπηση και ενσωμάτωση νέων εργαζομένων.

5. Να δίνει φωνή σε νέες απόψεις στους χώρους εργασίας.

6. Ενεργός Κοινωνικός Διάλογος.

7. Να συμμετέχει σε διαβουλεύσεις με εργοδότες και κράτος για την προώθηση δίκαιων πολιτικών στην αγορά εργασίας.

Παγκοσμιοποίηση, αντεργατικοί νόμοι και εντατικοποίηση της εργασίας.

Η παγκοσμιοποίηση έχει επιφέρει σημαντικές αλλαγές στο εργασιακό περιβάλλον, πολλές φορές επιδεινώνοντας τις συνθήκες εργασίας. Ο παραλογισμός για αυξημένη ανταγωνιστικότητα και η πίεση για μείωση κόστους έχουν ως αποτέλεσμα:

- Την **εντατικοποίηση της εργασίας**, με περισσότερες ώρες και αυξημένο στρες, μειώνοντας τον χρόνο για ανάπαυση και προσωπική ζωή,
- Την **ελαστικοποίηση των μορφών απασχόλησης**, που συχνά οδηγεί σε μειωμένη ασφάλεια και δικαιώματα,
- Την **ψήφιση και εφαρμογή αντεργατικών νόμων** στην Ελλάδα, που περιορίζουν τα δικαιώματα των εργαζομένων, με ευκολότερες απολύσεις, αποδυνάμωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και μειωμένη συνδικαλιστική ελευθερία.

Αυτές οι εξελίξεις απειλούν την ισορροπία μεταξύ επαγγελματικής και προσωπικής ζωής και επηρεάζουν αρνητικά την ποιότητα ζωής των εργαζομένων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να αντισταθεί σε αυτές τις τάσεις, διεκδικώντας την προστασία της υγείας, της αξιοπρέπειας και των δικαιωμάτων στην εργασία, καθώς και την αποκατάσταση της ισορροπίας εργασίας και προσωπικής ζωής.

Τα προαναφερόμενα έχουν επιφέρει την αμφισβήτηση της συνδικαλιστικής δράσης και την απομάκρυνση κυρίως των νέων εργαζομένων.

Παρά το σημαντικό έργο, τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια αυξανόμενη αμφισβήτηση της συνδικαλιστικής δράσης. Πολλοί εργαζόμενοι διατηρούν απόσταση και δεν συμμετέχουν σε συνδικαλιστικές οργανώσεις, λόγω:

- Έλλειψης διαφάνειας και ξεκάθαρα λόγου,
- Αίσθησης αποξένωσης και μη αντιπροσώπευσης των πραγματικών προβλημάτων,
- Ανεπαρκών αποτελεσμάτων και αδυναμίας στην υπεράσπιση δικαιωμάτων,
- Εντύπωσης εξάρτησης από κομματικά ή άλλα συμφέροντα.

Αυτή η απόσταση υπονομεύει τη συλλογική ισχύ και καθιστά δυσκολότερη την προστασία των εργαζομένων.

Είναι ανάγκη για ανασυγκρότηση και επανασύνδεση.

Το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να:

- Επανακαθορίσει την ανεξαρτησία και αυτονομία του, αποφεύγοντας κομματικές παρεμβολές ή εξαρτήσεις,
- Ενισχύσει τη διαφάνεια και τη συμμετοχή, αξιοποιώντας κάθε δυνατότητα,
- Επικεντρωθεί στις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων,
- Προωθήσει την ενημέρωση και την ενεργή συμμετοχή, ενδυναμώνοντας την αγωνιστική φλόγα και τον συλλογικό αγώνα.

Ένα υγιές συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να διασφαλίζει:

- Την ευημερία και αξιοπρεπή διαβίωση των εργαζομένων,
- Την ισότητα και τη δικαιοσύνη στον χώρο εργασίας,
- Τη ρύθμιση δίκαιων εργασιακών σχέσεων,
- Την προάσπιση της εργασιακής ειρήνης.

Μόνο έτσι μπορεί να κερδίσει την εμπιστοσύνη των εργαζομένων και να λειτουργήσει αποτελεσματικά ως θεματοφύλακας των δικαιωμάτων τους.

Έμπρακτη Διεκδίκηση και Αυτονομία.

Το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να δείξει με πράξεις τον δρόμο της διεκδίκησης, επιδεικνύοντας:

- Παρέμβαση στους χώρους εργασίας,
- Στήριξη ευάλωτων ομάδων,
- Ανεξαρτησία από κομματικούς και μικροπολιτικούς μηχανισμούς.

Η πολιτική και οικονομική αυτονομία είναι προϋπόθεση για την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης και τη δυναμική εκπροσώπηση των εργαζομένων.

Το σύγχρονο συνδικαλιστικό κίνημα καλείται να εξελιχθεί σε φορέα συμμετοχής, ευθύνης και προτάσεων, ενισχύοντας τη δημοκρατία και την κοινωνική δικαιοσύνη. Στο περιβάλλον της παγκοσμιοποίησης και των προκλήσεων, η ύπαρξη ισχυρών και αξιόπιστων συνδικάτων αποτελεί θεμέλιο για την προάσπιση της εργασίας με αξιοπρέπεια.

Το συνδικαλιστικό κίνημα είναι η μνήμη, η δύναμη και η ελπίδα της εργασίας.

Όταν οι φωνές των πολλών ενώνονται, γίνονται κύμα που αλλάζει τον κόσμο.

Από τα εργοστάσια του 19ου αιώνα μέχρι τις σύγχρονες αίθουσες συνεδριάσεων, υπήρξε και παραμένει ο φάρος της κοινωνικής δικαιοσύνης και της εργατικής αξιοπρέπειας.

13. Επίλογος.

Όλα όσα ενδεικτικά αναφέρθηκαν αγγίζουν κάθε πολίτη, κάθε εργαζόμενο, κάθε οικογένεια. Εμείς τα λαμβάνουμε υπόψη ως ένα σύνολο καταστάσεων που επηρεάζουν το κράτος δικαίου, τις κοινωνικές παροχές, τις συνθήκες διαβίωσης, την οικονομία και γενικότερα την καθημερινότητα, τόσο μέσα όσο και έξω από την εργασία.

Αναμφισβήτητα, επηρεάζουν το διεκδικητικό κλίμα, όμως εμείς συνεχίζουμε στους στόχους μας, από το σημείο που τους αφήσαμε και αυτοί δεν είναι άλλοι από εκείνους της προηγούμενης Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ).

Ένα χρόνο μετά, οι καθυστερημένες πολιτικές που έχουν εκδοθεί καθώς δεν έχουν ολοκληρωθεί, από όλες τις εταιρείες του ομίλου, επιβεβαιώνουν αυτό που με μεγάλη προσπάθεια προσπαθήσαμε να αναδείξουμε, τις αντεργατικές προθέσεις της νομοθεσίας, που λειτούργησαν ως "βούτυρο στο ψωμί" κάθε εργοδότη.

Η καθημερινότητά μας θέτει ερωτήματα και ταυτόχρονα, μας δίνει απαντήσεις μέσω της ίδιας της εμπειρίας μας.

Μέσα από τις δυσκολίες, τις ελλείψεις, τις αδικίες, αλλά και τις αντοχές που επιδεικνύουμε, αποκαλύπτεται ξεκάθαρα τι πάει λάθος και τι πρέπει να αλλάξει.

Το πρώτο ερώτημα που καλείται κάποιος να απαντήσει είναι απλό:

Είμαστε ικανοποιημένοι;

Η απάντηση έχει δοθεί μέσα από την ίδια την καθημερινότητα:

Όχι.

Βελτιώθηκε το βιοτικό μας επίπεδο όταν η αγοραστική μας δύναμη μειώθηκε δραματικά;

Η απάντηση είναι και πάλι **Όχι.**

Υφίστανται ενιαία μισθολογικά και εργασιακά δικαιώματα για όλους τους εργαζόμενους;

Όχι.

Οι προσλήψεις που έγιναν, είναι σε θέση να καλύψουν τις πραγματικές υπηρεσιακές ανάγκες;

Ξανά, η απάντηση είναι **Όχι.**

Υπάρχει διαφάνεια στις αποφάσεις που αφορούν τις εργασιακές μας σχέσεις, στις μεταθέσεις, στις τοποθετήσεις κτλ ;

Η απάντηση παραμένει **Όχι.**

Νιώθουμε ασφαλείς, ισότιμοι και αξιοπρεπείς στον χώρο εργασίας μας; Υπάρχει ο απαιτούμενος σεβασμός προς κάθε εργαζόμενο;

Δυστυχώς, **Όχι.**

Έχουν σταματήσει οι απευθείας αναθέσεις, οι εργολαβίες, τα απολογιστικά έργα;

Τα ερωτήματα που τίθενται είναι σαφή και ξεκάθαρα.

Η απάντηση είναι κοινή και αδιαπραγμάτευτη, **Όχι.**

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι,

Ζούμε σε μια εποχή που καθημερινά δοκιμάζει τα όρια και τις αντοχές μας.

Η ακρίβεια, η ανασφάλεια, η πίεση στην εργασία, οι ανισότητες, δεν είναι πλέον παροδικά φαινόμενα είναι η νέα πραγματικότητα.

Μια πραγματικότητα που δεν μας αξίζει και δεν μπορούμε να αποδεχτούμε.

Παρά τις προβλέψεις της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, δεν έχουν εκδοθεί όλες οι απαιτούμενες πολιτικές. Αντίθετα, παραμένουν "γκρίζες ζώνες", δημιουργώντας σύγχυση, άνιση μεταχείριση και περιθώρια αυθαιρεσίας.

Η μη εφαρμογή στην πράξη όσων έχουν συμφωνηθεί αποτελεί κατάφωρη παραβίαση της ΣΣΕ, ένδειξη έλλειψης σεβασμού και πλήγμα για τα εργασιακά δικαιώματα.

Οι εργαζόμενοι στον Όμιλο ΔΕΗ - ΔΕΔΔΗΕ - ΑΔΜΗΕ συνεχίζουν να βιώνουν καθημερινά:

- **Συνθήκες εξουθενωτικής εργασίας, χωρίς σεβασμό στην ανθρώπινη αντοχή.**
- **Αδικίες και ανισότητες, που δημιουργούν ένα τοξικό εργασιακό περιβάλλον χωρίς αξιοκρατία.**
- **Ελλιπή μέτρα υγιεινής και ασφάλειας, με εξαντλητικά ωράρια, που θέτουν σε διαρκή κίνδυνο την υγεία και τη ζωή μας.**
- **Πίεση και απαξίωση αντί για αναγνώριση και υποστήριξη.**

Όταν καταπατούνται τα εργασιακά δικαιώματα, όταν υπονομεύεται το κοινωνικό κράτος, όταν η εργασία απαξιώνεται και οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζονται ως αριθμοί, τότε η σιωπή δεν είναι ουδετερότητα, είναι συνενοχή.

Και εμείς, ως εργαζόμενοι, ως συνδικαλιστές, ως πολίτες με συνείδηση και ευθύνη, δηλώνουμε ξεκάθαρα και χωρίς περιστροφές:

Δεν θα γίνουμε συνένοχοι. Δεν θα σιωπήσουμε. Θα παλέψουμε.

Και ιδιαίτερα για τους τεχνίτες μας, η κατάσταση είναι ακόμη πιο δύσκολη.

Είναι εκεί, στην πρώτη γραμμή.

Στα βουνά, στα χωριά, στα δίκτυα, σε κάθε γωνιά της χώρας με αντίξοες καιρικές συνθήκες, κάθε ώρα, με κάθε κίνδυνο.

Και όμως, συνεχίζουν να αντιμετωπίζονται:

- **Σαν μηχανές παραγωγής έργου, όχι σαν άνθρωποι.**
- **Με εξαντλητικά ωράρια, χωρίς επαρκές προσωπικό και χωρίς μέριμνα για ανάπαυση.**
- **Με ανεπαρκή Μέσα Ατομικής Προστασίας και κακή εφαρμογή των κανόνων ασφάλειας.**
- **Χωρίς ουσιαστική αναγνώριση του έργου τους, της εμπειρίας τους, της συνεισφοράς τους.**

Οι τεχνίτες δεν είναι μηχανές.

Είναι εργαζόμενοι με ευθύνη, με γνώσεις, με προσφορά

Είναι άνθρωποι με ανάγκες, με οικογένειες, με όρια.

Απαιτούν και δικαίως, σεβασμό, αξιοπρέπεια και προστασία.

Αντί για ανακούφιση και ενίσχυση στο έργο τους, προωθούνται πολιτικές που:

- Εξυπηρετούν το ιδιωτικό συμφέρον εις βάρος του δημόσιου.
- Ενισχύουν την εργοδοτική αυθαιρεσία.
- Διαλύουν το κοινωνικό κράτος.
- Παράγουν τεχνητές κρίσεις για να δικαιολογήσουν νέες περικοπές και μέτρα.

Απέναντι σε όλα αυτά, εμείς λέμε φτάνει πια.

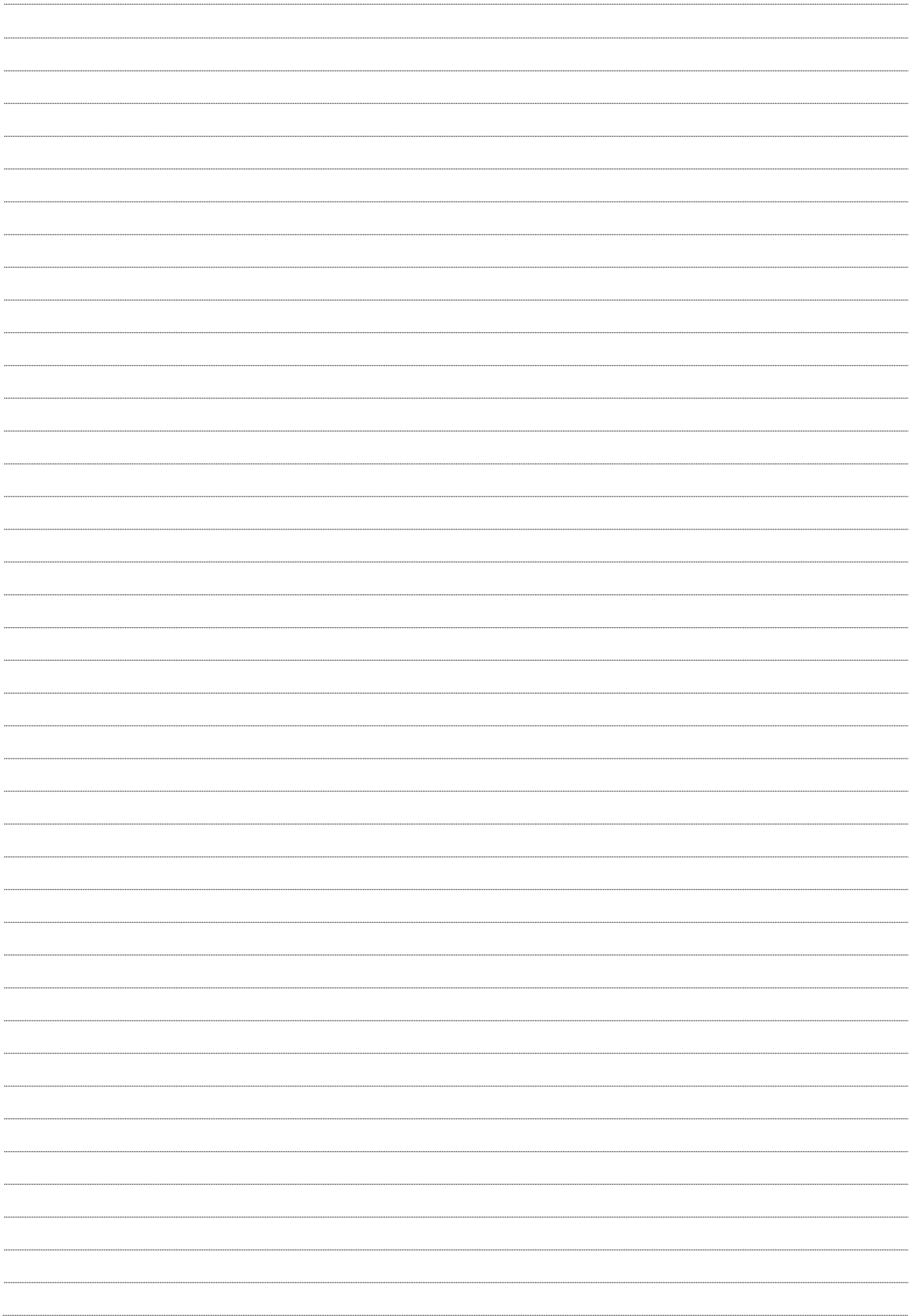
Ο μόνος δρόμος είναι η συλλογική διεκδίκηση και η αλλαγή πολιτικής ατζέντας:

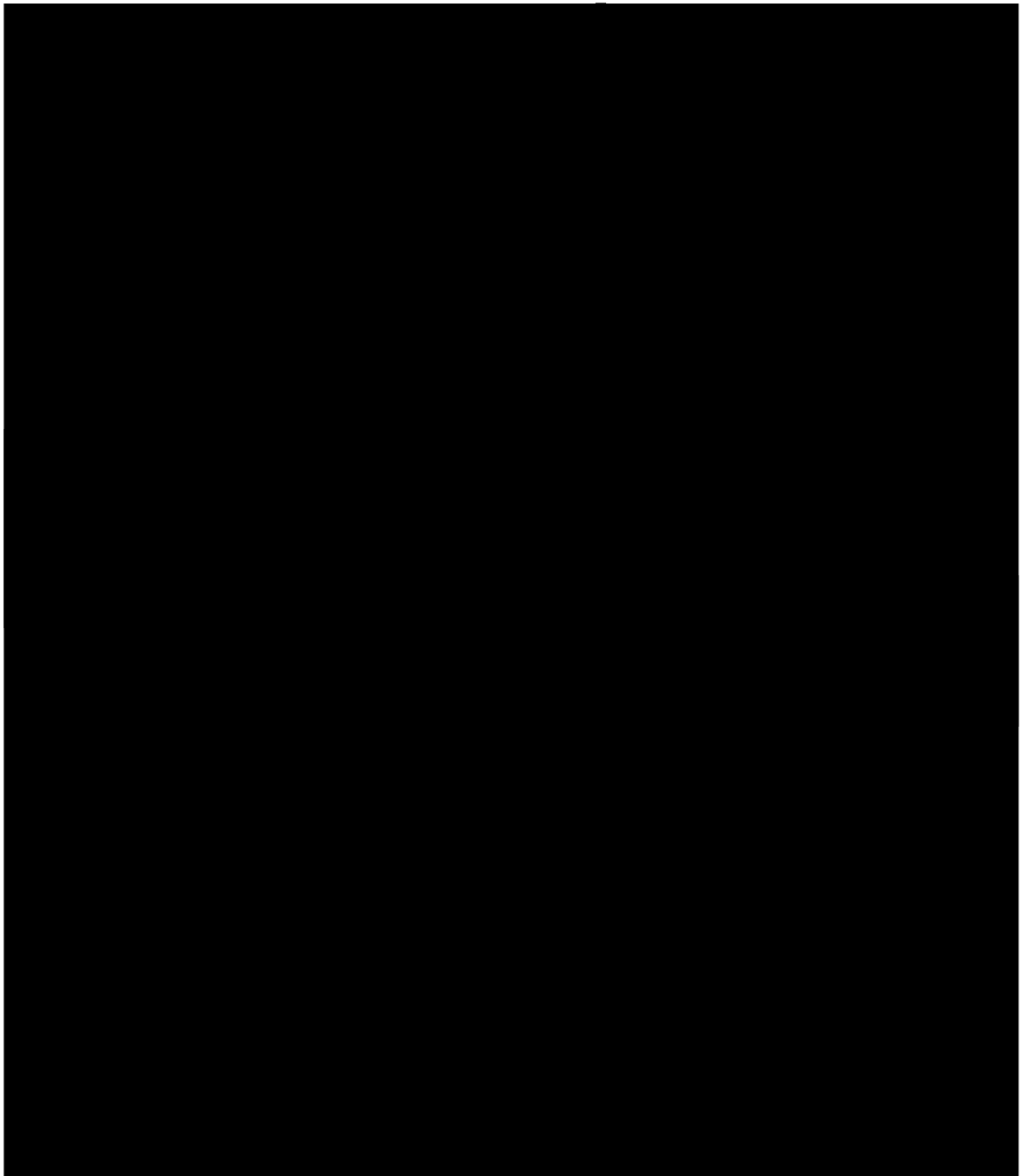
- Με αποκατάσταση των εργασιακών δικαιωμάτων, ενιαία μισθολογικά και εργασιακά δικαιώματα για όλους τους εργαζόμενους.
- Με ουσιαστική προστασία της υγείας και της ασφάλειας στους χώρους δουλειάς.
- Με σεβασμό και αναγνώριση όλων των εργαζομένων, χωρίς διακρίσεις.
- Με πραγματική αναδιανομή του πλούτου, που να εξυπηρετεί την κοινωνία και όχι τα μεγάλα συμφέροντα.
- Με επένδυση στον άνθρωπο.

Η Ε.ΤΕ. Ομίλου ΔΕΗ – ΚΗΕ δεν σιωπά. Δεν υποχωρεί. Δεν ξεχνά.

- Ο ρόλος μας είναι να εκφράζουμε τους εργαζόμενους, να διεκδικούμε με αξιοπρέπεια, να κατοχυρώνουμε το δικαίωμα σε έναν δίκαιο και ασφαλή εργασιακό βίο.
- Με ευθύνη, με ενότητα και με ταξική πυξίδα, θα δώσουμε τις μάχες που απαιτούν οι καιροί.
- Για να πάψουν οι εργαζόμενοι να είναι αναλώσιμοι.
- Για να επανέλθει η ισορροπία, η αξιοκρατία και η κοινωνική δικαιοσύνη.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

ΕΝΩΣΗ ΤΕΧΝΙΚΩΝ
ΟΜΙΛΟΥ ΔΕΗ-ΚΗΕ